

POSTANOWIENIE

18 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 18 grudnia 2025 r. w Warszawie
zażalenia Bank spółki akcyjnej w W.

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 4 sierpnia 2025 r., II WSC 30/25,

w sprawie z powództwa I. N. i K. N.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

oddala zażalenie.

[dr]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 sierpnia 2025 r., II WSC 30/25 Sąd Okręgowy we Wrocławiu odrzucił skargę kasacyjną pozwanego Banku w W. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27 marca 2025 r., II Ca 154/24 w sprawie z powództwa I. N. i K. N. o zapłatę, jako wniesioną w sprawie o prawa majątkowe, w której wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Sąd Okręgowy stwierdził, że po stronie powodów zachodzi współuczestnictwo materialne, gdyż wywodzą oni swoje roszczenia z jednej, wspólnie zawartej umowy kredytu. Współuczestnictwo to nie jest konieczne ani jednolite, a więc wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną należy określić odrębnie w stosunku do każdego z współuczestników. Na żadnym etapie postępowania powodowie nie zgłosili żądania zasądzenia na ich rzecz

dochodzonych kwot solidarnie od pozwanego, a przeciwnie – domagali się zasądzenia na ich rzecz kwot „po 37.100,48 zł”. Świadczenie pieniężne jest świadczeniem podzielnym, wobec czego żądanie tak sformułowane było prawidłowe. Wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną pozwanego podlega zatem odrębnemu odznaczeniu odnośnie do roszczenia każdego z powodów i odpowiada ona kwotom po 37.100,48 zł.

W zażaleniu na postanowieniem z 4 sierpnia 2025 r. pozwany zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 25 § 1 k.p.c. w zw. z art. 368 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 19 § 1 k.p.c. w zw. z art. 21 k.p.c. w zw. z art. 72 § 1 k.p.c. Pozwany stwierdził, że między powodami zachodzi współuczestnictwo materialne, polegające na tym, że ich roszczenia w stosunku do pozwanego jest oparte na tej samej podstawie faktycznej i prawnej. W związku z tym wartość przedmiotu zaskarżenia powinna być wyrażona jedną kwotą łącznie w odniesieniu do obu powodów, a zatem skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest dopuszczalna.

Pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W świetle art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca dla sądu drugiej instancji ani dla Sądu Najwyższego w aspekcie badania dopuszczalności skargi kasacyjnej i podlega weryfikacji na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i art. 26 k.p.c. (postanowienia SN: z 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, Nr 4, poz. 60; z 19 czerwca 2015 r., IV CZ 16/15; z 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15; z 26 października 2017 r., II CZ 64/17; z 21 marca 2024 r., I CSK 651/23 i z 30 października 2024 r., III CZ 154/24).

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Najwyższy w wyroku z 22 kwietnia 2015 r., III CSK 256/14 stwierdził, że w sytuacji gdy współuczestnictwo powodów ma charakter materialny, a zgłoszone przez nich żądania wynikają z tej samej

podstawy faktycznej i prawnej (art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c.), to w takim wypadku wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną należy określić odrębnie w stosunku do każdego ze współuczestników, zarówno w przypadku współuczestnictwa formalnego, jak i materialnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 marca 2000 r., I CZ 48/00; z 10 maja 2006 r., III CZ 24/06; z 9 listopada 2011 r., V CSK 54/11 i z 22 stycznia 2015 r., I CZ 117/14).

W związku z tym prawidłowo oznaczona wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi wobec każdego z powodów kwotę 37.100,48 zł. Zatem wniesiona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

Marta Romańska

[dr]

[a.ł.]